

60'ERE

Dan Turøll fortæller i »Nokkengang« i aften, men har ikke forberedt sig: På det punkt er jeg stadig 60'er-menneske, siger han.

The Beatles prægede 60'erne mere end nogen anden pop-gruppe. Og musikken består stadig. Dan Turøll: Når der kom en ny skive med The Beatles, var det som et brev rundt i lejren.

Onkel Danny: Umuligt at slippe for et job

»At 60'erne var glade, er noget man har sat på bagefter.

Men selvfølgelig var der en masse overskud i 60'erne, fordi der var de økonomiske betingelser for det», siger forfatteren Dan Turøll, der er vidnet i sofagruppen i aftenens »Nokkengang».

»Hvis du sammenligner med 80'erne – det vil de unge læsere forstå – så er der jo ikke noget at juble over nu. Der er ikke nogen mulighed for at score nogen kugler, ikke nogen mulighed for at finde et job, ikke nogen mulighed for at lave fremtid. Hvis man er ung i 80'erne, skal ens hoved være konstant optaget af, hvordan man nogen sinde får en chance for at score en lønning-check.

Den situation var der ikke i 60'erne. Der var jobs alle vegne. Det var mere et spørgsmål om at slippe for dem.

Ikke blot drømme

Vi brugte overskuddet til oprør, og det kom der sgu temmelig meget ud af. Det var en overgang mode at sige, at 60'erne var en masse drømme, der ikke blev til noget, og her står vi igen på den kolde jord, for det hele var håbløst.

Men det er ikke tilfældet, for størstedelen af 60'ernes oprør lever i dag videre i græsrodsbevægelser som NOAH, OOA, Kvinden for Fred, ja for den sags skyld

i B.T.s egne grønne sider, der er et resultat af 60'ers oprør.

»Hvad lavede du selv i 60'erne?«
 »Jeg var free lance arbejdsmænd med en forfatter i maven, en overgang korrekturlæser på B.T.

Jeg oplevede 60'erne som en dejlig tid, da man virkelig kunne udfolde sig. En tid, da temmelig mange mennesker for en gangs skyld var blevet enige om, at det ikke var bomberne og pengene, der skulle til magten. Det var fantasien.

Selv dyrkede jeg hovedsagelig fantasien i 60'erne musikalsk. For generationen af unge i 60'erne var det et spørgsmål om, at man kommunikerede på musik. Og hver gang, der kom en ny plade med Beatles, Rolling Stones eller Bob Dylan, var det som et brev rundt i lejren.

Jeg må indrømme, at når man undertiden finder sine gamle plader fra 60'erne frem på grammoderen, sidder man tilbage med en lumsk modbydelig fornemmelse i munden.

Flov over musikken

Det var ikke så godt rent musikalsk, som vi troede dengang. Jeg ville være flov ved at spille pladerne fra dengang for mine børn.

Der er sket det samme som altid: De store sangskrivere har holdt sig oppe. Cole Porter blev tilbage fra 30'erne. Fra 60'erne bliver det The Beatles i særklasse

og Bob Dylan. Resten vil stort set forsvinde i malstrømmen.

Store musikere og troubadourer er altid aktuelle. Hvorfor tror du ellers de unge revyskuespillere er fuldstændigt fjollede med at synge Poul Henningsen? Om 10 eller 15 år får vi sandsynligvis sommerrevyer baseret på Bob Dylan-melodier.

Om programmet »Nokkengang« i aften: Jeg har ikke forberedt mig. På det punkt er jeg stadig 60'er menneske. Hvad jeg vil sige kommer. Hvis ikke, er det en happening.

Stadig oprør

Det, der var så afgørende fra min generations synspunkt omkring 60'erne, var, at 50'erne var grå, enstonige grå som en avis-side. 60'erne blev spraglede. De spruttede i fyrværkeri. Det gjaldt både mennesker og de ting, der foregik.

Oprøret dengang gik aldrig under. Det eksisterer stadig.

Men nogen fik nedturen over, at man ikke kunne frelse hele verden i løbet af 14 dage.

Selve oprøret lever videre på det sejeste. Meget af, hvad vi hører i dag, kommer fra 60'erne. Det var i 60'erne, skolelærer Larsen blev til sanger Kim Larsen, det var i 60'erne, redaktør Kløvedal blev til digteren Ebbe Reich Kløvedal.

Stort set er det 60'erne, der korer os endnu.

